

om her i Salen, og for den Sags Skyld ogsaa uden for Salen, men jeg tænker her særlig paa Folketinget, er der ingen Tvivl om, at man her uden Partiforskel ser en Kreds af varme Fædrelandsvenner. Jeg har hørt Ordføreren, det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), tale ved flere Lejligheder paa lignende Maade som i Dag, og jeg tror, at alle maa have det bestemte Indtryk, at dette ærede Medlem er saa varm en Fædrelandsven som nogen dansk Mand i Landet. Han sagde for et Øjeblik siden, at vi ikke ere Forsvarsnihilister, og han talte der ikke blot paa egne Vegne, men som Ordfører for en stor Del af den danske Opposition. Man kan utvivlsomt slaa fast som en Kendsgerning, at vi uden Hensyn til, hvilken Gruppe vi tilhøre, ikke ere Forsvarsnihilister. Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), som vi, der høre til Venstre, paa saa mange Omraader maa være uenige med, staar ogsaa saaledes, at han af alle, uden Hensyn til afvigende politiske Opfattelser, vil blive anset for en fædrelandssindet, brav dansk Mand. Om Arbejdernes Ordførere her i Salen, Socialdemokraterne, hører man undertiden andre Anskuelse udtale; men jeg deler ikke disse Anskuelse. Jeg er vis paa, at naar det gjaldt om at vise Fædrelandssind, om at forsvare vort Land mod Overfald ude fra, vilde Arbejderstanden nu som før vise en lige saa varm Fædrelandsfølelse som Officerer og enhver anden Stand i Landet. At Arbejderne ønske Fred, have de jo tilfælles med alle andre. Selv den ivrigste Militarist har næppe noget andet Ønske; ogsaa han foretrækker Fred for Krig. Men fordi vi saaledes alle ere enige om dette Punkt, følger deraf ikke, at vi ogsaa kunne faa Fred for intet. Meningen er jo tværtimod den, at vi gennem et ordnet Forsvar skulle kunne bevare Freden og undgaa Krigen, og jeg har ikke hørt tilstrækkelig overbevisende Argumenter fremførte for den Anskuelse, at vi uden Hær og Flaade skulde kunne forsvare vor Ret til at leve i Fred. Naar man saa kommer til Spørgsmaalet om Udgifterne til Forsvarsvæsenet, erkender man fra alle Sider, at det er ønskeligt at iagttage et efter vort Lands Evner afpasset Sparsommelighedshensyn. Det kommer kun an paa, hvor Grænsen skal drages. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Militærvæsenet i mange forskellige Lande ligesom ved flere Lejligheder herhjemme har opstillet Krav, som, hvis de fuldt ud bleve opfyldte, vilde føre os ind i et bundløst Svælg. Et opfyldt militært Krav avler

ofte et nyt og det igen et andet, indtil man til sidst havner i rene Urimeligheder, som ikke kunne lade sig forsvare. Alligevel mener jeg, at naar vi have faaet en Fæstning som den, vi have, bør man stille sig paa et af to Standpunkter. Man maa enten sige: Denne Fæstning er ikke til Gavn, men kun til Skade for Landet og bør derfor hurtigst muligt nedlægges. Vi bevilge ikke noget til den, fordi vi anse den for at være en Ulykke for vort Land. Dette er et Principstandpunkt, og jeg erkender, at de Mænd, som efter ærlig Overbevisning hævde dette Standpunkt, ogsaa maa være berettigede til at gøre deres Anskuelse gældende. Men gaar man med til at erkende, at denne Fæstning er lovlige, og er man med til at bevilge en Del Tusinder til Fæstningens Vedligeholdelse, er der for mig noget uheldigt, noget for smaatskaaret i, at man vil nægte Bevillinger som dem, det ærede Medlem for Fredensborg omtalte, Bevillinger paa en halv Snes Tusinde Kroner til Lys, Lamper o. s. v. Hvis man gaar med til et Forsvarsbudget paa 17—18 Millioner Kr., bør man ogsaa have et saa stort Syn paa denne Sag, at man, naar der fra militær Side stilles rimelige Krav om forholdsvis smaa Beløb, ikke nægter dem uden tvingende Grunde. Der er blevet talt om de 40,000 Kr. aarlig til Fæstningens Vedligeholdelse og om Ønskeligheden af at forhøje dette Tilskud indtil 75,000 Kr., og jeg vil dertil sige, at jeg personlig, naar der kun er Tale om en saadan Difference, altid vil være villig til at gøre Springet fra de 40,000 til de 75,000 Kr., selvfølgelig under Forudsætning af, at der derved afhjælpes virkelig tilstedeværende Mangler, og at man derved kan gøre det bestaaende bedre, end det er i Øjeblikket.

Der var i sidste Samling Tale om Nedsættelse af en Militærkommission, og vor Ordfører, det ærede Medlem for Ringkøbing, omtalte ogsaa Ønskeligheden af at faa underkastet hele vort Forsvarsvæsen en samlet Overvejelse. Jeg er enig med Ordføreren i, at det vilde være ganske overordentlig heldigt baade af partipolitiske Hensyn og ogsaa af Hensyn til Forsvarssagens rette Løsning, hvis vi kunde faa nedsat en saadan Rigsdagskommission med Tilkaldelse af nogle Officerer. Det vilde vistnok være heldigt, hvis en Del af vore ledende politiske Mænd af forskellige Grupper kom sammen med en Kreds af udvalgte militære for sammen med dem at underkaste hele Forsvarssagen en fordomsfri samlet Drøftelse, og jeg nærer